

Å FESTE BLIKKET

Fra en preken på Kristi Himmelfartsdag 2017 i Rønvik kirke
Av Hilde Fylling

Prekenteeksten fra Markus 16.19-20:

«Etter at Herren Jesus hadde talt med dem, ble han tatt opp til himmelen og satte seg ved Guds høyre hånd. Men de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket med og stadfestet Ordet gjennom de tegn som fulgte.»

Ytterst på moloen ved innseilinga til Svolveær, står en statue. Statuen er laget av skulptøren Per Ung, og heter «Fiskarkona». Og skulpturen ser akkurat ut som ei fiskarkone: I langt, vidt skjørt med arbeidsforle over og med skaut på hodet, står hun og skuer utover havet. Der ute et sted er båten med mannen hennes, fiskeren. «Fiskarkona» holder den ene armen litt opp; kanskje vinker hun farvel, kanskje vinker hun velkommen

eller kanskje holder hun bare handa opp mot Gud, som i en bønn om at Han må ta vare på.

Det er blikket til «fiskarkona» jeg har festet meg med, hvor hun har fokuset sitt. Hun ser utover havet. Hun har blikket festet på han som ikke er her lenger, han som er reist på havet, han som er ute for å berge mat til familien. Og det har vært skjebnen til mange fiskerkoner langs kysten: Å gå og vente, se utover havet, se etter båten. «Kommer han snart hjem?» Når været er bra og sjøen rolig, går pulsen og tankene rolig. Stormer det og sjøen går tung, er uroen mer merkbar. Det er ikke unaturlig at «fiskarkona» har blikket festet på horisonten.

Men jeg kjenner jo ganske mange levende fiskerkoner, og det jeg syns preger dem mer enn noe annet er at de har ansvaret for alt hjemme mens mannen er på fiske. I de små kystsamfunnene våre har det nettopp vært konene som har

tatt ansvar for sauer og kyr, for hus og fjøs, for unger og svigerforeldre, mens mannen har vært på havet. Det er fiskerkonene som har måttet få alt til å fungere hjemme mens mennene har vært ute. Så mer enn at fiskerkonene har hatt blikket festet på horisonten, på han som er dratt, så har de måttet hatt blikket festet på dem rundt seg, på et barn som måtte trøstes, en nabo som måtte hjelpes og en basar som måtte organiseres.

Og der er vi midt i Kristi Himmelfartsdagens tema.

Kristi Himmelfartsdag handler, som i fiskerkonens liv, om avskjed, om ansvar og om forventning om å ses igjen.

For disiplene hadde det skjedd mye de siste ukene. De hadde gått fra uro og bekymring i påskeuka, til den største sorg og fortvilelse langfredag. Så hadde påskedag kommet med famlende og uklare meldinger om at Jesus var stått opp. Noen hadde sett og møtt ham. Ukene

som fulgte ble preget av hastige møter og trygge fellesskap, usikkerhet og gode samtaler, fra nølende tvil til en sterkere tro på at noe nytt var intrådt i forholdet til Jesus: Nå var de etterfølgere av en som hadde gått gjennom døden til evigheten og vist vei.

Og så forlot han dem. Mens de så på, ble han løftet opp fra dem og inn til eller opp til eller bort til himmelen. Og Lukas forteller i Apostlenes gjerninger at disiplene blir stående og stirre opp mot himmelen, med blikket festet på han som har dratt. Som for å mane ham tilbake? Som for å stå der til han kom igjen? Som for å fortsette det fellesskapet de hadde sammen? Disiplene klarer ikke å flytte blikket fra han som har dratt. Ikke før de to hvitkleddede som Lukas forteller om, spør hvorfor de står og stirrer mot himmelen. Som for å si: Det er ikke der dere skal feste blikket nå! Dere har et oppdrag! Dere har andre steder og andre mennesker å feste blikket på!

Dere har andre veier å gå enn å stå her på fjellet!

Kristi Himmelfartsdag er vendepunktet i Jesus-troen. Fram til Kristi Himmelfartsdag handlet det om å følge Jesus, være der han var, høre det han sa, og følge med på det han gjorde. Fra denne dagen handler det om leve troen: Møte mennesker, gjøre gode gjerninger og dele fortellingene om han som levde og døde og stod opp. Fra denne dagen handler det ikke om å følge med ham, men om å være hans legeme på jord, gjennom å være hans kirke, gjennom å døpe og dele nattverden. Nå var ikke disiplene lenger bundet til samme sted og samme tid: Kristi Himmelfart satte evangeliet fri, slik at det samtidig kunne forkynnes i Roma og Efesos, i Filippi og på Kypros. Og der er vi fortsatt: Vi synger og ber i Rønvik kirke og i Immanuelskirken i Betlehem, i Cambridge og i Nairobi. Jesus sitt løfte om å være med alle dager og helt til verdens ende, kunne bare bli

virkelig når han forlot dem fysisk. Først da var de frie til å ta fatt i oppdraget.

Det er et stort oppdrag de har fått, de 11. Dette er de samme 11 som hadde sviktet, tvilt, forlatt og sovnet! Ikke verdens beste jobb-søknader, det der! Ikke verdens beste referanser!

I A.A.Milnes fortellinger om Kristoffer Robin og Ole Brum, kommer det en slutt: Kristoffer Robin må begynne på skolen. Den lange uforpliktende tiden sammen med tøybamsen Ole Brum må ta slutt. Og Kristoffer Robin må ta en gripende avskjed med sin gode venn. Han prøver å fortelle at han må dra fra hundremeterskogen for å lære om konger og dronninger, om ukjente faktorer, om et land som heter Brasil og om riddere på viktige oppdrag. Ole Brum blir stående taus. Til slutt tar Kristoffer Robin en pinne og slår Ole Brum til ridder, og får ham til å love å aldri glemme.

En fin fortelling.

Kanskje de 11 disiplene stod like måpende som Ole Brum og forstod omtrent like lite da de ble forlatt. Lite forstod de og lite tro hadde de. Men Jesus slo dem til sine riddere og sendte dem ut til å være hans legeme på jord. Gå ut i all verden! Se etter meg i din neste, og la kjærligheten som er sterkere enn døden, bre seg ut over jorden. Og disiplene gjorde det. Markus forteller at disiplene forkynte overalt, og Herren var med dem. De erfarte at han hadde slått dem til riddere for sin sak, og at det gav kraft, også til tvilende, svake, også til dem som hadde forlatt og dem som hadde sovnet.

Evangeliet til oss er at vi også er slått til riddere for hans sak: Gjennom dåpen. Gjennom nattverden. Hver søndag. Vi føler oss kanskje ikke alltid noe høyere i hatten enn disiplene, og tenker vel at han kunne funnet bedre ambassadører og et bedre

mannskap for sin sak. Men det er oss som er blitt valgt! Han kunne bruke disiplene og han kan bruke oss.

«Fiskarkona» på moloen i Svolvevår står hver dag og speider. Etter han som skal komme igjen.

Men de levende fiskerkonene i fiskeværene våre har blikket festet på dem rundt seg og oppgavene hun må gjøre. Hun er opptatt av det oppdraget hun har og det ansvaret hun har. Men - uten et øyeblikk å glemme forventninga om at han skal komme tilbake!

Der er vi også. Kallet vårt og oppdraget vårt er å leve ut vårt kristne tro, sterk eller svak som den er, sammen med de menneskene vi omgås og møter på vår vei.

Uten et øyeblikk å glemme forventninga om at Han en dag skal komme igjen.